

Les principals empreses responsables de l'escalfament global

Versión en castellano [aquí](#)

D'acord amb l'informe de l'entitat The Carbon Majors Database, de 2017, tan sols 100 empreses produeixen el 71% de les emissions globals de gasos d'efecte d'hivernacle (GEI) des de 1988. La llista va ser elaborada bàsicament a partir de les dades oficials de les mateixes empreses, la qual cosa fa suposar que les xifres reals són majors.

Les deu empreses que més contribueixen a l'escalfament global són:

.1. China Coal 14,3 %, 2. Saudi Aramco 4,5 %, 3. Gazprom OAO 3,9 %, 4. National Iranian Oil Co 2,3 %, 5. ExxonMobil Corp 2,0 %, 6. Coal India 1,9 %, 7. Petróleos Mexicanos 1,9 %, 8. Russia Coal 1,9 %, 9. Royal Dutch Shell PLC 1,7 %, 10. China National Petroleum Corp 1,6 %

Els cinc primers produeixen el 25% de les emissions mundials. D'ells, ExxonMobil és l'únic consorci privat, la resta pertany a Estats que destaquen pel seu caràcter autoritari/totalitari. Aquest fet augmenta considerablement l'opacitat dels seus negocis i desperta molts dubtes sobre l'abast real de la seva nocivitat. El mateix val per al presumpte volum de les seves reserves. Tots aquests Estats han signat els protocols de Kyoto i els acords de París. Ara es dediquen a frenar l'aplicació dels acords des de dins.

China Coal és un conglomerat d'empreses estatals que cotitza en borsa. La Xina és el major productor i consumidor mundial de carbó i, per tant, el màxim emissor de GEI. No obstant això, cal

tenir en compte que el país té uns 1.400 milions d'habitants. Havent ratificat els acords de París, va aconseguir els seus objectius d'emissió de CO₂ ja en 2017, amb tres anys d'antelació.

Pel que sembla les autoritats xineses van considerar haver fet de més perquè en 2018 van augmentar les emissions en el 2,6% per a arribar a la xifra d'uns 1.760 milions de tones, mentre que van multiplicar per cinc les autoritzacions d'obertura de noves mines de carbó.

Gazprom és un dels principals productors mundials de gas natural i controla nombrosos jaciments de petroli. Fa anys que perfora a l'Àrtic i és un dels principals interessats en el desglaç del Pol Nord. Està controlada per l'Estat però gestionada com una empresa privada. És la companyia russa més gran que cotitza en borsa.

National Iranian Oil, de propietat estatal, és la segona companyia petroliera més gran del món i enemiga mortal d'Aràbia Saudita. Ostenta unes capacitats de producció diària de quatre milions de barrils de cru i de més de 750 milions de metres cúbics de gas natural. Té nombroses empreses subsidiàries i algunes participacions en projectes internacionals d'extracció. Igual que les altres companyies petrolieres està buscant constantment nous jaciments perquè les seves reserves s'estan reduint considerablement.

ExxonMobil, l'única empresa privada d'aquest club selecte, té una història repleta d'atropellaments ambientals, polítics i socials. Amb una facturació de 290.200 mil milions de dòlars i uns beneficis de 10.800 milions ocupa la vuitena plaça en el rànquing de Forbes (2019) de les majors empreses del món. D'acord amb un estudi publicat l'octubre de 2019 per The Guardian, des de 1965 Exxon ha emès 41.900 milions de tones d'equivalent de CO₂ ocupant el quart lloc dels majors emissors de diòxid de carboni per darrere d'Aramco, Chevron i Gazprom.

Considerada l'empresa més rendible dels Estats Units, està en mans de fons d'inversió i inversors institucionals, cap dels quals té una participació superior al 4%. En l'Estat Espanyol, la seva marca comercial, Esso y Mobil, només comercialitza lubricants i la seva única planta de fabricació es troba a Gavà.

Entre 1997 i 2015 ExxonMobil ha invertit 34 milions de dòlars en el finançament d'associacions i científics que neguen l'existència de l'escalfament global. En 2009 va ser el patrocinador principal d'una campanya de lobbies contra una nova llei de protecció del clima elaborada pel govern d'Obama. Una recerca publicada en 2015 va revelar que ExxonMobil coneixia des de 1975 la relació entre la combustió de matèries fòssils i l'escalfament global. El que va ser president executiu d'ExxonMobil, Rex Tillerson, va abandonar en 2017 el seu càrrec per a convertir-se en el ministre d'exterior del govern de Trump.

L'empresa s'ha fet un nom per haver fomentat guerres civils, per destrossar les condicions de supervivència de comunitats que viuen en zones afectades per les seves extraccions i per col·laborar amb dictadures. A més, ha causat nombrosos accidents molt contaminants i destaca per la seva profusa aplicació del fracking. Té pendent diversos judicis per les seves pràctiques negacionistes del canvi climàtic.

Saudi Aramco – El pitjor de tots

Aquesta empresa estatal està en mans del príncep hereu Mohamed bin Salman, qui, juntament amb Trump a Estats Units i Bolsonaro a Brasil, forma la trinitat dels grans negacionistes de l'escalfament global.

Aramco extreu el 10% del cru mundial en 212 plataformes petrolieres i gestiona unes reserves de gas de 8,2 bilions de metres cúbics. En 2016 el seu president executiu, Armin Nasser, va afirmar que tenien plans de duplicar aquestes xifres en deu anys. Amb uns beneficis nets de 111.000 milions de dòlars, va ser la companyia més rendible del món en 2018. Contribueix de forma molt substancial als ingressos pressupostaris d'aquest Estat totalitari i misogin per excel·lència.

Una part important d'aquests ingressos serveix per a sostenir el sumptuós estil de vida dels milers de prínceps de la vasta dinastia dominant. Entre ells figura un tal Turki bin Nasser, propietari de gairebé dos-cents cotxes d'època, un jet privat valorat en més de vint milions d'euros, un iot de luxe així com sumptuoses propietats a Londres, Riad i Dahrán. A Barcelona, posseeix, entre altres immobles, l'anomenat complex real compost de l'Hotel Rei Joan Carles I i del Palau de Congressos de Catalunya.

Aramco, per part seva, és el màxim emissor mundial de GEI en l'àmbit d'extracció de petroli i gas natural. Segons un estudi acabat de publicar per The Guardian, des de 1965 Aramco ha emès 56.290 milions de tones d'equivalent de CO₂. Es calcula que en l'àmbit global hi ha uns 1.400 milions de tones de CO₂ acumulades en l'atmosfera entre 0 i 15 km sobre el nivell de la mar. No sabem si hi ha dades sobre la incidència real d'aquestes emissions si es produeixen en un desert sense plantes capaces d'absorbir ni tan sols una minúscula part d'aquestes emissions. El que sí que se sap és que el vedell d'or d'aquesta monarquia de la pitjor mena no ha adoptat cap mesura de reducció de la contaminació causada per l'extracció del petroli i l'elaboració dels seus derivats.

El príncep hereu fa anys que anuncia la venda del 10% del capital social. Aquesta privatització parcial es deu a la baixada dels ingressos d'unes explotacions cada vegada més costoses i l'augment de les despeses militars i "socials" d'un país de tan sols 33 milions d'habitants.

Després dels atemptats a les refineries i camps de cru de l'estiu de 2019, el príncep ha tornat a ajornar la sortida a borsa, aquesta vegada a 2020. De tota manera ja està tot preparat per a la suposada major sortida a borsa de la història. D'això s'han encarregat agències i entitats financeres del calibre de JP Morgan, Citygroup, Goldmann Sachs o HSBC. Totes elles amb un llarg historial delictiu i molt estretament lligades al famós 1% dels més rics del planeta, molt interessats en l'adquisició de les futures accions.

Tal com es desprèn de la primera memòria de l'empresa publicada en compliment dels requisits per a poder cotitzar en borsa, el príncep i els seus acompanyants no les tenen totes amb si, ja que aquesta sortida a borsa forçada per les seves dificultats econòmiques tanca diversos perills. Així lamenten "la creixent atenció en els riscos del canvi climàtic pot ocasionar una major possibilitat de demandes contra la companyia i les seves empreses afiliades". I que aquestes accions legals podran implicar condemnes per "suposats danys passats i futurs a conseqüència del canvi climàtic". També els preocupa que la gent conscient de la relació entre el canvi climàtic i els combustibles fòssils redueixin el seu consum i es busquin fonts d'energia alternatives.

Les excel·lents relacions entre el regne del desert i el Regne d'Espanya

Potser per a "mitigar" els perills esmentats, el príncep va adquirir l'abril de 2019 el 70% de la petroquímica Sabic, una de les principals productores mundials de plàstics. El curiós de l'assumpte no és tant que el fes en un moment en el qual la consciència sobre la contaminació massiva causada pels plàstics -tant en la seva fabricació i desballestament, com a causa de l'augment exponencial en el seu ús- hagués arribat a la consciència dels mortals comuns, sinó que -secret de l'enginyeria financera d'aquest modernitzador de país- va comprar l'empresa del seu propi Estat, ja que Sabic és

propietat d'Aràbia Saudita. L'operació es va justificar amb la necessitat de diversificació de l'empresa matriu i l'augment de producció.

Amb aquesta adquisició Aramco es va convertir en la companyia estrangera més potent de la Regió de Múrcia on ja s'havia lluit per ser el seu proveïdor principal de cru. Els habitants de la planta de fabricació de Sabic, un municipi d'uns 5.000 habitants prop de Cartagena que es diu La Aljorra, no estaran gens contents amb aquestes perspectives d'augment de producció perquè ja estan sofrint bastant amb els excessos de l'antiga Sabic. El cas és que després d'una àmplia mobilització popular deslligada pel descobriment que Cartagena triplicava les taxes de càncer de la regió i en La Aljorra, específicament, les del càncer infantil, es van detectar dotze metalls pesants il·legals en els residus d'incineració. A conseqüència d'això l'empresa va ser sancionada amb 52.000 € (!!) **per les “nombroses deficiències documentals” en relació amb l'emmagatzematge de residus perillosos.**

L'abril de 2018, l'hereu saudita -artífex de la guerra genocida contra el sud de Iemen, [autor intel·lectual de l'esquarterament del periodista saudita Khashoggi i de moltes altres barbaritats](#)– havia aterrat a Madrid en el marc d'una gira pels Estats Units, Regne Unit i França. Va ser rebut amb tots els honors per la cúpula del PP i el nou monarca del Regne d'Espanya i vell amic seu. El cas és que [tant Felip VI com el seu pare fa anys que mantenen excel·lents relacions amb els pares del saudita.](#)

Desbloquejar les negociacions de construcció de cinc corbetes de guerra entre l'empresa pública espanyola Navantia i l'exèrcit saudita va ser un dels resultats més sonats d'aquesta trobada. Finalment, l'11 de juliol de 2018 el príncep hereu va signar el contracte per un import de gairebé 2.000 milions d'Euros. No obstant això, aquesta entesa anava a anar molt més enllà: no sols incloïa la venda de 400 bombes de làser en plena guerra contra la població del Iemen del Sud, també va establir les bases per a la creació d'una empresa militar conjunta de nom SAMI Navantia Naval Industries, constituïda el novembre de 2018. L'octubre de 2018 tots aquests acords van haver de superar una moció de prohibició de venda d'armes a Aràbia Saudita presentada per Podemos, PDeCAT i ERC. La moció no va prosperar a causa dels vots en contra del PSOE i PP. [El mes de desembre de 2019, es va presentar una demanda contra Espanya pels fets que havien motivat aquesta moció.](#)

L'agost de 2019, i com a colofó de l'assumpte, un tal Esteban García Vilasánchez, que era president de Navantia en el moment de la signatura del contracte naval, va ser fitxat per Riad com a vicepresident del nou gegant militar SAMI. En aquesta empresa acompanyarà a un exgerent de l'empresa més gran militar alemanya, un país que, per cert, sí que té decretat un embargament de venda d'armes a Aràbia Saudita. Cal saber que, sota el comandament de Mohamed bin Salman, el país no sols s'ha convertit en el comprador mundial més gran de material militar, sinó que el seu pla de modernització 'Visió 2030' també preveu convertir el seu Regne del Desert en un dels majors fabricants. Per a més inri Aràbia Saudita està ocupant enguany la presidència de torn del G20 que – si el coronavirus no ho impedeix – culminarà al novembre a Riad amb la celebració de la cimera dels caps dels Estats més rics del planeta.

El Regne d'Espanya serà un dels convidats d'honor d'aquest esdeveniment selecte, ja que **és un dels socis predilectes del país àrab: manté un intercanvi comercial anual entorn dels 5.000 milions de €, en el qual la venda d'armes té un pes molt específic. Segons Amnistia Internacional, Espanya és l'habitació major exportador d'armes a la dictadura saudita.**

D'altra banda, està augmentant la dependència del cru saudita, de manera que el 10% del combustible que es gasta en l'Estat espanyol prové d'aquest país.

Per més impossible que sembli cal parar-li els peus a aquest règim criminal i els que el secunden!

Faria falta impulsar accions que apuntin a un boicot nacional i internacional, potser començant amb bloquejar esdeveniments esportius que estiguin relacionats d'una forma directa o indirecta amb el règim, ja que l'esport és un dels seus camps predilectes per a rentar la seva cara.

Pel que fa a l'Estat espanyol, caldria iniciar accions a favor del bloqueig de les vendes d'armament i per l'expropiació de les plantes de fabricació/distribució de Saudi Aramco i Sabic a Múrcia i la seva reconversió en instal·lacions d'utilitat social i ambiental que garanteixin unes condicions dignes per a les seves plantilles actuals.

Il·lustració destacada de Matt Chinworth

Versión en castellano [aquí](#)

D'acord amb l'informe de l'entitat The Carbon Majors Database, de 2017, tan sols 100 empreses produeixen el 71% de les emissions globals de gasos d'efecte d'hivernacle (GEI) des de 1988. La llista va ser elaborada bàsicament a partir de les dades oficials de les mateixes empreses, la qual cosa fa suposar que les xifres reals són majors.

Les deu empreses que més contribueixen a l'escalfament global són:

.1. China Coal 14,3 %, 2. Saudi Aramco 4,5 %, 3. Gazprom OAO 3,9 %, 4. National Iranian Oil Co 2,3 %, 5. ExxonMobil Corp 2,0 %, 6. Coal India 1,9 %, 7. Petróleos Mexicanos 1,9 %, 8. Russia Coal 1,9 %, 9. Royal Dutch Shell PLC 1,7 %, 10. China National Petroleum Corp 1,6 %

Els cinc primers produeixen el 25% de les emissions mundials. D'ells, ExxonMobil és l'únic consorci privat, la resta pertany a Estats que destaquen pel seu caràcter autoritari/totalitari. Aquest fet augmenta considerablement l'opacitat dels seus negocis i desperta molts dubtes sobre l'abast real de la seva nocivitat. El mateix val per al presumpte volum de les seves reserves. Tots aquests Estats han signat els protocols de Kyoto i els acords de París. Ara es dediquen a frenar l'aplicació dels acords des de dins.

China Coal és un conglomerat d'empreses estatals que cotitza en borsa. La Xina és el major productor i consumidor mundial de carbó i, per tant, el màxim emissor de GEI. No obstant això, cal tenir en compte que el país té uns 1.400 milions d'habitants. Havent ratificat els acords de París, va aconseguir els seus objectius d'emissió de CO₂ ja en 2017, amb tres anys d'antelació.

Pel que sembla les autoritats xineses van considerar haver fet de més perquè en 2018 van augmentar les emissions en el 2,6% per a arribar a la xifra d'uns 1.760 milions de tones, mentre que van multiplicar per cinc les autoritzacions d'obertura de noves mines de carbó.

Gazprom és un dels principals productors mundials de gas natural i controla nombrosos jaciments de petroli. Fa anys que perfora a l'Àrtic i és un dels principals interessats en el desglaç del Pol Nord. Està controlada per l'Estat però gestionada com una empresa privada. És la companyia russa més gran que cotitza en borsa.

National Iranian Oil, de propietat estatal, és la segona companyia petroliera més gran del món i enemiga mortal d'Aràbia Saudita. Ostenta unes capacitats de producció diària de quatre milions de barrils de cru i de més de 750 milions de metres cúbics de gas natural. Té nombroses empreses subsidiàries i algunes participacions en projectes internacionals d'extracció. Igual que les altres companyies petrolieres està buscant constantment nous jaciments perquè les seves reserves s'estan reduint considerablement.

ExxonMobil, l'única empresa privada d'aquest club selecte, té una història repleta d'atropellaments ambientals, polítics i socials. Amb una facturació de 290.200 mil milions de dòlars i uns beneficis de 10.800 milions ocupa la vuitena plaça en el rànquing de Forbes (2019) de les majors empreses del món. D'acord amb un estudi publicat l'octubre de 2019 per The Guardian, des de 1965 Exxon ha emès 41.900 milions de tones d'equivalent de CO₂ ocupant el quart lloc dels majors emissors de diòxid de carboni per darrere d'Aramco, Chevron i Gazprom.

Considerada l'empresa més rendible dels Estats Units, està en mans de fons d'inversió i inversors institucionals, cap dels quals té una participació superior al 4%. En l'Estat Espanyol, la seva marca comercial, Esso y Mobil, només comercialitza lubricants i la seva única planta de fabricació es troba a Gavà.

Entre 1997 i 2015 ExxonMobil ha invertit 34 milions de dòlars en el finançament d'associacions i científics que neguen l'existència de l'escalfament global. En 2009 va ser el patrocinador principal d'una campanya de lobbies contra una nova llei de protecció del clima elaborada pel govern d'Obama. Una recerca publicada en 2015 va revelar que ExxonMobil coneixia des de 1975 la relació entre la combustió de matèries fòssils i l'escalfament global. El que va ser president executiu d'ExxonMobil, Rex Tillerson, va abandonar en 2017 el seu càrrec per a convertir-se en el ministre d'exterior del govern de Trump.

L'empresa s'ha fet un nom per haver fomentat guerres civils, per destrossar les condicions de supervivència de comunitats que viuen en zones afectades per les seves extraccions i per col·laborar amb dictadures. A més, ha causat nombrosos accidents molt contaminants i destaca per la seva profusa aplicació del fracking. Té pendent diversos judicis per les seves pràctiques negacionistes del canvi climàtic.

Saudi Aramco – El pitjor de tots

Aquesta empresa estatal està en mans del príncep hereu Mohamed bin Salman, qui, juntament amb Trump a Estats Units i Bolsonaro a Brasil, forma la trinitat dels grans negacionistes de l'escalfament global.

Aramco extreu el 10% del cru mundial en 212 plataformes petrolieres i gestiona unes reserves de gas de 8,2 bilions de metres cúbics. En 2016 el seu president executiu, Armin Nasser, va afirmar que tenien plans de duplicar aquestes xifres en deu anys. Amb uns beneficis nets de 111.000 milions de dòlars, va ser la companyia més rendible del món en 2018. Contribueix de forma molt substancial als ingressos pressupostaris d'aquest Estat totalitari i misogin per excel·lència.

Una part important d'aquests ingressos serveix per a sostenir el sumptuós estil de vida dels milers de prínceps de la vasta dinastia dominant. Entre ells figura un tal Turki bin Nasser, propietari de gairebé dos-cents cotxes d'època, un jet privat valorat en més de vint milions d'euros, un iot de luxe així com sumptuoses propietats a Londres, Riad i Dahrán. A Barcelona, posseeix, entre altres immobles, l'anomenat complex real compost de l'Hotel Rei Joan Carles I i del Palau de Congressos de Catalunya.

Aramco, per part seva, és el màxim emissor mundial de GEI en l'àmbit d'extracció de petroli i gas natural. Segons un estudi acabat de publicar per The Guardian, des de 1965 Aramco ha emès 56.290 milions de tones d'equivalent de CO₂. Es calcula que en l'àmbit global hi ha uns 1.400 milions de tones de CO₂ acumulades en l'atmosfera entre 0 i 15 km sobre el nivell de la mar. No sabem si hi ha dades sobre la incidència real d'aquestes emissions si es produeixen en un desert sense plantes capaces d'absorbir ni tan sols una minúscula part d'aquestes emissions. El que sí que se sap és que el vedell d'or d'aquesta monarquia de la pitjor mena no ha adoptat cap mesura de reducció de la contaminació causada per l'extracció del petroli i l'elaboració dels seus derivats.

El príncep hereu fa anys que anuncia la venda del 10% del capital social. Aquesta privatització parcial es deu a la baixada dels ingressos d'unes explotacions cada vegada més costoses i l'augment de les despeses militars i "socials" d'un país de tan sols 33 milions d'habitants.

Després dels atemptats a les refineries i camps de cru de l'estiu de 2019, el príncep ha tornat a ajornar la sortida a borsa, aquesta vegada a 2020. De tota manera ja està tot preparat per a la suposada major sortida a borsa de la història. D'això s'han encarregat agències i entitats financeres del calibre de JP Morgan, Citygroup, Goldman Sachs o HSBC. Totes elles amb un llarg historial delictiu i molt estretament lligades al famós 1% dels més rics del planeta, molt interessats en l'adquisició de les futures accions.

Tal com es desprèn de la primera memòria de l'empresa publicada en compliment dels requisits per a poder cotitzar en borsa, el príncep i els seus acompanyants no les tenen totes amb si, ja que aquesta sortida a borsa forçada per les seves dificultats econòmiques tanca diversos perills. Així lamenten "la creixent atenció en els riscos del canvi climàtic pot ocasionar una major possibilitat de demandes contra la companyia i les seves empreses afiliades". I que aquestes accions legals podran implicar condemnes per "suposats danys passats i futurs a conseqüència del canvi climàtic". També els preocupa que la gent conscient de la relació entre el canvi climàtic i els combustibles fòssils redueixin el seu consum i es busquin fonts d'energia alternatives.

Les excel·lents relacions entre el regne del desert i el Regne d'Espanya

Potser per a "mitigar" els perills esmentats, el príncep va adquirir l'abril de 2019 el 70% de la petroquímica Sabic, una de les principals productores mundials de plàstics. El curiós de l'assumpte no és tant que el fes en un moment en el qual la consciència sobre la contaminació massiva causada pels plàstics -tant en la seva fabricació i desballestament, com a causa de l'augment exponencial en el seu ús- hagués arribat a la consciència dels mortals comuns, sinó que -secret de l'enginyeria financera d'aquest modernitzador de país- va comprar l'empresa del seu propi Estat, ja que Sabic és propietat d'Aràbia Saudita. L'operació es va justificar amb la necessitat de diversificació de l'empresa matriu i l'augment de producció.

Amb aquesta adquisició Aramco es va convertir en la companyia estrangera més potent de la Región de Múrcia on ja s'havia lluit per ser el seu proveïdor principal de cru. Els habitants de la planta de fabricació de Sabic, un municipi d'uns 5.000 habitants prop de Cartagena que es diu La Aljorra, no estaran gens contents amb aquestes perspectives d'augment de producció perquè ja estan sofrint bastant amb els excessos de l'antiga Sabic. El cas és que després d'una àmplia mobilització popular deslligada pel descobriment que Cartagena triplicava les taxes de càncer de la regió i en La Aljorra, específicament, les del càncer infantil, es van detectar dotze metalls pesants il·legals en els residus d'incineració. A conseqüència d'això l'empresa va ser sancionada amb 52.000 € (!) **per les "nombroses deficiències documentals" en relació amb l'emmagatzematge de residus perillosos.**

L'abril de 2018, l'hereu saudita -artífex de la guerra genocida contra el sud de Iemen, [autor intel·lectual de l'esquarterament del periodista saudita Khashoggi i de moltes altres barbaritats](#)- havia aterrat a Madrid en el marc d'una gira pels Estats Units, Regne Unit i França. Va ser rebut amb tots els honors per la cúpula del PP i el nou monarca del Regne d'Espanya i vell amic seu. El cas és que [tant Felip VI com el seu pare fa anys que mantenen excel·lents relacions amb els pares del saudita.](#)

Desbloquejar les negociacions de construcció de cinc corbetes de guerra entre l'empresa pública espanyola Navantia i l'exèrcit saudita va ser un dels resultats més sonats d'aquesta trobada. Finalment, l'11 de juliol de 2018 el príncep hereu va signar el contracte per un import de gairebé 2.000 milions d'Euros. No obstant això, aquesta entesa anava a anar molt més enllà: no sols incloïa

la venda de 400 bombes de làser en plena guerra contra la població del Iemen del Sud, també va establir les bases per a la creació d'una empresa militar conjunta de nom SAMI Navantia Naval Industries, constituïda el novembre de 2018. L'octubre de 2018 tots aquests acords van haver de superar una moció de prohibició de venda d'armes a Aràbia Saudita presentada per Podemos, PDeCAT i ERC. La moció no va prosperar a causa dels vots en contra del PSOE i PP. [El mes de desembre de 2019, es va presentar una demanda contra Espanya pels fets que havien motivat aquesta moció.](#)

L'agost de 2019, i com a colofó de l'assumpte, un tal Esteban García Vilasánchez, que era president de Navantia en el moment de la signatura del contracte naval, va ser fitxat per Riad com a vicepresident del nou gegant militar SAMI. En aquesta empresa acompanyarà a un exgerent de l'empresa més gran militar alemanya, un país que, per cert, sí que té decretat un embargament de venda d'armes a Aràbia Saudita. Cal saber que, sota el comandament de Mohamed bin Salman, el país no sols s'ha convertit en el comprador mundial més gran de material militar, sinó que el seu pla de modernització 'Visió 2030' també preveu convertir el seu Regne del Desert en un dels majors fabricants. Per a més inri Aràbia Saudita està ocupant enguany la presidència de torn del G20 que – si el coronavirus no ho impedeix – culminarà al novembre a Riad amb la celebració de la cimera dels caps dels Estats més rics del planeta.

El Regne d'Espanya serà un dels convidats d'honor d'aquest esdeveniment selecte, ja que **és un dels socis predilectes del país àrab: manté un intercanvi comercial anual entorn dels 5.000 milions de €, en el qual la venda d'armes té un pes molt específic. Segons Amnistia Internacional, Espanya és l'habitació major exportador d'armes a la dictadura saudita. D'altra banda, està augmentant la dependència del cru saudita, de manera que el 10% del combustible que es gasta en l'Estat espanyol prové d'aquest país.**

Per més impossible que sembli cal parar-li els peus a aquest règim criminal i els que el secunden!

Faria falta impulsar accions que apuntin a un boicot nacional i internacional, potser començant amb bloquejar esdeveniments esportius que estiguin relacionats d'una forma directa o indirecta amb el règim, ja que l'esport és un dels seus camps predilectes per a rentar la seva cara.

Pel que fa a l'Estat espanyol, caldria iniciar accions a favor del bloqueig de les vendes d'armament i per l'expropiació de les plantes de fabricació/distribució de Saudi Aramco i Sabic a Múrcia i la seva reconversió en instal·lacions d'utilitat social i ambiental que garanteixin unes condicions dignes per a les seves plantilles actuals.

Il·lustració destacada de Matt Chinworth